

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 39 - 2017, nummers 886 – 913 dinsdag 24 oktober 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	5
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	10
Planschade.....	10
Flora- en faunawet.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Waterwet.....	14
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	14
Werkloosheid	16
Bijstand	17
Bestuursrecht overig.....	17
Rijkswet op het Nederlanderschap	17
Studiefinanciering	18
Wet arbeid vreemdelingen	18
Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen	20
Vreemdelingenrecht.....	21
Asiel.....	21
Richtlijnen en verordeningen	23
Prejudiciële verwijzing	23
Procesrecht.....	25

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 886

MK ABRS, 18-10-2017, Awb 10/516

college van burgemeester en wethouders van Maastricht.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. De omgevingsvergunning is verleend ten behoeve van het gebruik van de appartementen als hotel en/of logiesverblijf in Maastricht. Stichting Sahot richt zich volgens haar doelstellingen op de promotie van de stad Maastricht en het daarmee bereiken van een hogere hotelbezetting door middel van gesprekken en overleg met diverse bestuursorganen. Nu Stichting Sahot volgens haar statuten met het oog op dit doel in algemene zin als gesprekspartner wil fungeren en niet ten doel heeft de bedrijfsbelangen van bij haar aangesloten hotels te behartigen, wordt de statutaire doelstelling niet geraakt door het primaire besluit. De belangen van Stichting Sahot zijn om die reden niet rechtstreeks betrokken bij het primaire besluit.

[ECLI:NL:RVS:2017:2801](https://ecli.nl/RVS:2017:2801)

JnB2017, 887

MK ABRS, 18-10-2017, 201702459/1/A1

college van gedeputeerde staten van Overijssel.

Awb 3:45 lid 2

BEKENDMAKING. In de publicaties van de mededeling van het primaire besluit in de Borse Courant en het Almelo's Weekblad en op de website van de provincie is, zoals de stichtingen terecht aanvoeren, in strijd met artikel 3:45, tweede lid, van de Awb niet vermeld door wie, binnen welke termijn en bij welk orgaan beroep kan worden ingesteld. Er is slechts volstaan met een verwijzing naar de website van de provincie voor informatie over het instellen van beroep. Voor zover de stichtingen hiermee betogen dat sprake is van een gebrekkige mededeling van het besluit, overweegt de Afdeling dat dit betoog betrekking heeft op een mogelijke onregelmatigheid van na de datum van het primaire besluit en reeds om die reden de rechtmatigheid van het besluit niet kan aantasten.

[ECLI:NL:RVS:2017:2817](https://ecli.nl/RVS:2017:2817)

JnB2017, 888

MK ABRS, 18-10-2017, Awb 10/516

college van gedeputeerde staten van Overijssel.

Awb 8:69a

Natuurbeschermingswet 1998 (Nbw 1998) 19d

RELATIVITEIT. Besluit waarbij het college aan de maatschap een vergunning krachtens artikel 19d van de Nbw 1998 heeft verleend voor het oprichten van een veehouderij aan de Hondeveldsweg ongenummerd in Saasveld. Partij en de andere 15 omwonenden - die samen met de Coöperatie Mobilisation for the

Environment U.A. (hierna: Mob), en de Vereniging Leefmilieu (hierna: de Vereniging) beroep hebben ingesteld - wonen op een afstand van meer dan 1,5 kilometer van het Natura 2000-gebied "Lemselermaten", dat het dichtstbijzijnde gebied is. Gelet op deze omstandigheden maakt dit Natura 2000-gebied geen deel uit van hun directe leefomgeving. Gelet hierop bestaat geen duidelijke verwevenheid van hun individuele belang bij het behoud van een goede kwaliteit van hun directe leefomgeving met het algemene belang dat de Nbw 1998 beoogt te beschermen. De betrokken normen van de Nbw 1998 strekken daarom kennelijk niet tot bescherming van de belangen van partij en de andere 15 omwonenden.

[ECLI:NL:RVS:2017:2819](https://ecli.nl/RVS:2017:2819)

JnB2017, 889

Rechtbank Rotterdam, 11-10-2017 (publ. 18-10-2017), ROT 16/6560

Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (UWV),
verweerder.

Awb 1:2

BELANGHEBBENDE. Eiseres heeft, om niet aan haar toe te rekenen redenen, geen mogelijkheid gehad haar belangen in rechte te behartigen. Dit is zodanig in strijd met het algemene rechtsbeginsel dat een belanghebbende in rechte zijn belangen moet kunnen verdedigen, als onder meer tot uitdrukking komend in het systeem van rechtsbescherming volgens de Algemene wet bestuursrecht, dat toepassing van de hiervoor aangehaalde dwingendrechtelijke bepalingen geen rechtsplicht meer kan zijn.

Tussen partijen is niet in geschil dat verweerder heeft nagelaten eiseres op de hoogte te stellen van het bezwaar tegen het besluit van 12 december 2011. Evenmin is tussen partijen in geschil dat eiseres niet bij de bezwaar-, beroep- en hoger beroepsprocedure ten aanzien van het besluit van 12 december 2011 is betrokken. Voorts is uit ambtshalve onderzoek gebleken dat er in de systemen van de rechtbank Gelderland, zittingsplaats Arnhem, en van de CRvB geen brieven zijn opgeslagen waarin eiseres als derde belanghebbende op de hoogte wordt gesteld van een aanhangig gemaakte procedure met betrekking tot dit besluit. Dit heeft ertoe geleid dat eiseres eerst na ontvangst van primair besluit I op de hoogte is geraakt van de uitspraak van de CRvB van 15 augustus 2015. Daarbij komt dat de CRvB blijkens rechtsoverweging 6.4.4, gelet op het aantal en de omvang van de uitgevoerde onderzoeken en het tijdsverloop, verweerder niet in de gelegenheid heeft gesteld opnieuw te beslissen op het bezwaar van de ex-werkneemster en haar met ingang van 24 mei 2007 een WGA-uitkering heeft toegekend. Eiseres heeft dus niet de mogelijkheid gehad tegen een door verweerder nieuw te nemen besluit tot toekenning van de WGA-uitkering op te komen. Evenmin kan zij in de onderhavige zaak de WGA-uitkering (opnieuw) inhoudelijk aan de orde stellen. Dit zeer bijzondere geheel van feiten en omstandigheden heeft er toe geleid dat eiseres, die volgens vaste rechtspraak (derde-)belanghebbende is bij besluiten als hier aan de orde, om niet aan haar toe te rekenen redenen geen mogelijkheid heeft gehad haar belangen in rechte te behartigen. Dit is zodanig in strijd met het algemene rechtsbeginsel dat een

belanghebbende in rechte zijn belangen moet kunnen verdedigen, als onder meer tot uitdrukking komend in het systeem van rechtsbescherming volgens de Algemene wet bestuursrecht, dat toepassing van de hiervoor aangehaalde dwingendrechtelijke bepalingen geen rechtsplicht meer kan zijn. Daarvoor is in beginsel niet van belang of de inbreng van eiseres in de genoemde procedures tot andere uitkomsten had kunnen leiden. Dit zou mogelijk anders zijn indien met aan zekerheid grenzende waarschijnlijk moet worden aangenomen dat dit niet het geval zou zijn geweest. Die situatie doet zich echter niet voor.

[ECLI:NL:RBROT:2017:7681](#)

Deze uitspraak is eveneens opgenomen onder het kopje Ziekte en arbeidsongeschiktheid, onder nummer 901.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 890

Rechtbank Rotterdam, 06-09-2017 (publ. 17-10-2017), Awb 10/516

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Tabakswet, 10 lid 1

BOETE. RAPPORT VAN BEVINDINGEN. Besluit waarbij verweerder naar aanleiding van een rapport van bevindingen van een toezichthouder van de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit aan eiseres een boete heeft opgelegd wegens herhaalde overtreding van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder e, van de Tabakswet. De omstandigheid dat in het rapport van bevindingen een aantal onjuistheden is vermeld, zoals ook door verweerder in het bestreden besluit is erkend, en ten onrechte is vermeld dat [partner] een verklaring van de hiervoor vermelde strekking zou hebben afgelegd tegenover de inspecteur, acht de rechtbank niet van belang. De onjuistheden hebben betrekking op waarnemingen die niet aan de boeteoplegging ten grondslag zijn gelegd. Ook ziet de rechtbank daarin, anders dan eiseres, geen aanleiding om te twijfelen aan de deskundigheid van de inspecteur.

[ECLI:NL:RBROT:2017:6878](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 891

MK ABRS, 18-10-2017, 201605667/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, 2.10
Bouwverordening Rotterdam 2010 2.5.30 lid 1

WABO. Omgevingsvergunning. Parkeerkeereis bouwverordening.

Het lag in dit geval op de weg van het college om na te gaan of de beweerdelijke bestaande rechten op de parkeerplaatsen tot strijdigheid met de Bouwverordening zouden leiden.

Artikel 2.5.30 van de Bouwverordening strekt ertoe te waarborgen dat voor een bouwplan voldoende parkeerplaatsen aanwezig zijn om zo parkeeroverlast in de directe omgeving van het perceel waarop het bouwplan is voorzien te voorkomen. Nu een toename van de parkeerdruk niet in alle gevallen tot parkeeroverlast zal leiden, heeft de rechtbank een te ruime uitleg gegeven aan de in artikel 2.5.30 van de Bouwverordening opgenomen parkeereis.

[...] omgevingsvergunning verleend voor de activiteit bouwen ten behoeve van een interne verbouwing in winkelruimten [...].

[...] Voor de beoordeling of het bouwplan voldoet aan de in de Bouwverordening opgenomen parkeereis, is van belang of de wegens het bouwplan benodigde parkeerplaatsen feitelijk beschikbaar zijn in, op of onder het gebouw. Nu [appellanten sub 1] naar voren hebben gebracht dat zij aanspraak maken op de in de parkeergarage aanwezige parkeerplaatsen en deze om die reden niet gebruikt kunnen worden ten behoeve van het winkelend publiek, heeft de rechtbank terecht overwogen dat het college bij de toetsing aan de Bouwverordening niet voorbij heeft kunnen gaan aan deze stelling. Het lag in dit geval op de weg van het college om na te gaan of de beweerdelijke bestaande rechten op de parkeerplaatsen tot strijdigheid met de Bouwverordening zouden leiden. De rechtbank heeft dan ook aanleiding kunnen zien om het college op te dragen om nader onderzoek te doen naar de vraag of in het verleden ten behoeve van bewoners van het appartementencomplex een parkeereis is gesteld.

[...] NSI betoogt terecht dat de rechtbank, door te overwegen dat de in artikel 2.5.30 van de Bouwverordening opgenomen parkeereis ertoe strekt dat de parkeerdruk in het algemeen in de openbare ruimte als gevolg van de omgevingsvergunning niet toeneemt, een te streng criterium heeft gehanteerd. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in bijvoorbeeld de uitspraak van 31 december 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4770](#), strekt artikel 2.5.30 van de Bouwverordening ertoe te waarborgen dat voor een bouwplan voldoende parkeerplaatsen aanwezig zijn om zo parkeeroverlast in de directe omgeving van het perceel waarop het bouwplan is voorzien te voorkomen. Nu een toename van de parkeerdruk niet in alle gevallen tot parkeeroverlast zal leiden, heeft de rechtbank een te ruime uitleg gegeven aan de in artikel 2.5.30 van de Bouwverordening opgenomen parkeereis. Dit leidt evenwel niet tot vernietiging van de tussenuitspraak, nu deze uitleg niet van invloed is op de aan de uitspraak van de rechtbank ten grondslag liggende overweging dat met de 97 parkeerplaatsen die na de verbouwing overblijven in de parkeergarage ruimschoots kan worden voldaan aan de parkeerbehoefte van de winkelruimte. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2831](#)

JnB2017, 892

MK ABRS, 18-10-2017, 201609320/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Baarle-Nassau.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) 1

Verordening Ruimte 2014 van de provincie Noord-Brabant 2 lid 1, 7.3 lid 2

WABO. Dat voor de uitleg van het begrip "geurgevoelig object" in de Verordening Ruimte 2014 terecht wordt aangesloten bij de definitie uit artikel 1 van de Wgv, betekent niet dat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, het in artikel 3 gemaakte onderscheid ook geldt voor artikel 7.3, tweede lid, onder a, sub III, van de Verordening Ruimte 2014. De tekst van dit artikel noch de toelichting bij de Verordening Ruimte 2014 geeft hiertoe aanleiding.

[...] omgevingsvergunning verleend voor het in afwijking van het bestemmingsplan bouwen van een pluimveestal [...].

In de Verordening Ruimte 2014 is geen definitie opgenomen van "geurgevoelig object".

De rechtbank heeft terecht overwogen dat het college voor de uitleg van dit begrip heeft kunnen aansluiten bij de definitie in de Wgv.

Niet in geschil is dat de woningen aan [locatie 2] en het [locatie 3] (voormalige) agrarische bedrijfswoningen zijn. Dat de percelen waar deze woningen op gerealiseerd zijn de bestemming "Agrarisch gebied" hebben, betekent niet dat de woningen geen geurgevoelige objecten zijn. Hiervoor is, gelet op artikel 1 van de Wgv, immers niet de bestemming "Agrarisch gebied" van belang, maar het antwoord op de vraag of een gebouw gebruikt mag worden voor menselijk wonen of menselijk verblijf. Op grond van artikel 5, onder A, eerste lid, aanhef en onder d, van de planvoorschriften mag op een perceel met de bestemming "Agrarisch gebied" binnen het bouwvlak een agrarische bedrijfswoning worden gebouwd. Een agrarische bedrijfswoning is ingevolge de planvoorschriften bedoeld voor menselijk wonen. Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank terecht de (voormalige) agrarische bedrijfswoningen aan [locatie 2] en het [locatie 3] als geurgevoelige objecten aangemerkt. Anders dan [appellant sub 1] betoogt, heeft de rechtbank ook de woning aan [locatie 2] bij haar oordeel mogen betrekken, nu [partij] heeft betoogd dat de verleende vergunning tot teveel geurhinder op zijn woning zal leiden.

Wat betreft het betoog dat de rechtbank heeft miskend dat het college had moeten aansluiten bij de systematiek van de Wgv, overweegt de Afdeling als volgt. In artikel 3 bij de Wgv wordt expliciet onderscheid gemaakt tussen geurgevoelige objecten die onderdeel uitmaken van een andere veehouderij, of die op of na 19 maart 2000 hebben opgehouden deel uit te maken van een andere veehouderij, en overige geurgevoelige objecten. Dat voor de uitleg van het begrip "geurgevoelig object" wordt aangesloten bij de definitie uit artikel 1 van de Wgv, betekent niet dat, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, het in artikel 3 gemaakte onderscheid ook geldt voor artikel 7.3, tweede lid, onder a, sub III, van de Verordening Ruimte 2014. De tekst van dit artikel noch de toelichting bij de Verordening Ruimte 2014 geeft hiertoe aanleiding. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2797](https://www.eclis.nl/rvs/2017/2797)

JnB2017, 893

MK ABRS, 11-10-2017, 201606912/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Breda.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: 4, 5 lid 1

WABO. De rechtbank heeft terecht geen grond gezien voor het oordeel dat het college gelet op artikel 5, eerste lid, van bijlage II bij het Bor niet met toepassing van artikel 4 van bijlage II bij het Bor omgevingsvergunning heeft kunnen verlenen. [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat door verlening van de omgevingsvergunning het aantal woningen zal toenemen. De enkele omstandigheid dat een slaap- en badkamer wordt gerealiseerd, betekent niet dat een zelfstandige wooneenheid wordt gerealiseerd, temeer niet omdat er geen keukenvoorziening is aangevraagd. Overigens heeft het college te kennen heeft gegeven handhavend te zullen optreden tegen het gebruik van het pand voor twee woningen.

[ECLI:NL:RVS:2017:2756](https://ecli.nl/RVS:2017:2756)

JnB2017, 894

MK ABRS, 18-10-2017, 201605993/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Valkenburg aan de Geul.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: 4

Beleidsregel voor bouwen en gebruik in strijd met het planologische regime (artikel 4 van bijlage II van het Bor) (Beleidsregel) 7

WABO. Omgevingsvergunning antennemast. Artikel 4 bijlage II Bor.

Uit artikel 7, aanhef en onder 1, van de Beleidsregel volgt dat het bieden van de mogelijkheid tot site sharing is gericht tot de degene die de antenne-installatie wenst op te richten. Deze in de Beleidsregel opgenomen voorwaarde kan niet zo worden uitgelegd dat eerst moet worden onderzocht of bij bestaande installaties site sharing kan plaatsvinden alvorens van het bestemmingsplan kan worden afgeweken. Nu niet in geschil is dat de op te richten antennemast de mogelijkheid tot site sharing zal bieden, heeft het college zich terecht op het standpunt gesteld dat aan deze voorwaarden van de van toepassing zijnde Beleidsregel wordt voldaan.

De Beleidsregel is in overeenstemming met het Nationale Antennebeleid. Dat een van de doelen van dit beleid is beperking van de behoefte aan opstelpunten voor antennes, maakt dat niet anders, nu uit het Nationaal Antennebeleid geen verplichting voortvloeit voor providers om gebruik te maken van reeds bestaande antennemasten. Dat beleid houdt enkel in dat providers toestaan dat andere providers gebruik maken van hun antennemast.

[ECLI:NL:RVS:2017:2800](https://ecli.nl/RVS:2017:2800)

JnB2017, 895

MK ABRS, 18-10-2017, 201702536/1/A1

college van gedeputeerde staten van Overijssel (hierna: gedeputeerde staten)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e, 2.6 lid 1

REVISIEVERGUNNING. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juli 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BA9802](#)) is het, gelet op artikel 8.4, eerste lid, van de Wet milieubeheer, aan het bestuursorgaan om al dan niet een revisievergunning te verlangen indien een veranderingsvergunning is aangevraagd. In het bijzonder het belang van een overzichtelijk vergunningenbestand kan reden zijn om een revisievergunning te verlangen. Ook de aard en omvang van de aangevraagde wijzigingen en uitbreidingen kunnen daarbij redengevend zijn. Er is geen aanleiding om daar ten aanzien van artikel 2.6, eerste lid, van de Wabo anders over te denken.

Besluit waarbij gedeputeerde staten een omgevingsvergunning heeft verleend voor het bouwen van een mestverwerkingsinstallatie, het aanleggen van een weg en kabels en leidingen en de realisatie en exploitatie van een installatie voor de verwerking van maximaal 250.000 ton mest per jaar door scheiding en vergisting en het verlagen van de jaarcapaciteit voor stort en tijdelijke opslag tot 95.000 ton per jaar. (...)

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 18 juli 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BA9802](#)) is het, gelet op artikel 8.4, eerste lid, van de Wet milieubeheer, aan gedeputeerde staten om al dan niet een revisievergunning te verlangen indien een veranderingsvergunning is aangevraagd. In het bijzonder het belang van een overzichtelijk vergunningenbestand kan reden zijn om een revisievergunning te verlangen. Ook de aard en omvang van de aangevraagde wijzigingen en uitbreidingen kunnen daarbij redengevend zijn.

De Afdeling ziet geen aanleiding om daar ten aanzien van artikel 2.6, eerste lid, van de Wabo anders over te denken.

De rechtbank heeft overwogen dat gedeputeerde staten zich in redelijkheid op het standpunt hebben kunnen stellen dat geen sprake is van een onoverzichtelijke vergunningssituatie en ook het tijdsverloop niet noopt tot het aanvragen van een revisievergunning. De rechtbank heeft voorts overwogen dat de inrichting gelet op de geurbelasting een wezenlijke andere uitstraling op en naar de omgeving krijgt, maar dat gedeputeerde staten in dit geval desondanks geen revisievergunning hoefden te verlangen.

Zoals de rechtbank heeft overwogen, wordt de omvang van de eerder vergunde afvalverwerking van gestort afval beperkt en wordt de nadruk gelegd op mestverwerking. Met gedeputeerde staten en anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat de aard en de omvang van de aangevraagde wijzigingen evenwel niet zodanig zijn dat gedeputeerde staten, gelet op de hun in dit kader toekomstige beslissingsruimte een revisievergunning hadden moeten verlangen. Het betoog van gedeputeerde staten en Twence is dan ook in zoverre terecht voorgedragen. Het kan evenwel niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak, nu het eindoordeel van de rechtbank hieromtrent, namelijk dat gedeputeerde staten in redelijkheid niet een aanvraag om een revisievergunning van Twence hadden hoeven te verlangen, juist is.

Het betoog van burgemeester en wethouders dat, gelet op de geurbelasting van de inrichting, een wezenlijk andere uitstraling op en naar de omgeving ontstaat en daarom een revisievergunning nodig is, behoeft, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, geen bespreking meer.

[ECLI:NL:RVS:2017:2816](#)

Jurisprudentie Wabo-milieu

- MK ABRS, 18-10-2017, 201607696/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2804](#)).
- MK ABRS, 18-10-2017, 201603468/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2832](#)).
- ABRS, 18-10-2017, 201608673/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2017:2782](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit

- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 30-08-2017 (publ. 13-10-2017), BRE 16/7305 GEMWT en BRE 17/1722 GEMWT ([ECLI:NL:RBZWB:2017:5580](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2017, 896

ABRS, 18-10-2017, 201705402/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Oosterhout.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.2 lid 2

Procedureregeling planschade gebouw De Bussel (de Procedureregeling)

PLANSCHADE. De Procedureregeling wijkt af van artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro. Buitenwettelijk begunstigend beleid. [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat het beleid niet consistent wordt toegepast. Hetgeen [appellant] in verband met het gelijkheidsbeginsel aanvoert, kan niet tot het oordeel leiden dat hij ten onrechte buiten het toepassingsbereik van het beleid is gehouden.

[...] In hoger beroep is in geschil of een gedeelte van de door [appellant] geleden planschade voor zijn rekening blijft.

[...] In artikel 6.2, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wro is voorgeschreven dat van schade in de vorm van vermindering van de waarde van een onroerende zaak in ieder geval een gedeelte, gelijk aan twee procent van de waarde van de onroerende zaak onmiddellijk vóór het ontstaan van de schade, voor rekening van de aanvrager blijft. Dat betekent dat het college niet de vrijheid had in de Procedureregeling te bepalen dat de door de eigenaren van de appartementen aan het [locatie B, C, D, E en F] als gevolg van de eerste herziening van het bestemmingsplan Santrijn geleden planschade volledig worden vergoed. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 27 juni 2012

([ECLI:NL:RVS:2012:BW9537](#)). Het hier relevante onderdeel van de Procedureregeling dient derhalve te worden aangemerkt als buitenwettelijk begunstigend beleid. Volgens vaste jurisprudentie dient de bestuursrechter het bestaan en de inhoud van buitenwettelijk begunstigend beleid als een gegeven te aanvaarden en blijft de rechterlijke toetsing als gevolg daarvan beperkt tot de vraag of het beleid consistent wordt toegepast. Indien het beleid consistent wordt toegepast, dan is er geen ruimte voor het beoordelen van het standpunt van [appellant] dat het in de Procedureregeling gemaakte onderscheid tot strijd met het gelijkheidsbeginsel leidt. Vergelijk de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 8 maart 2012 ([ECLI:NL:CRVB:2012:BV9383](#)). [appellant] heeft niet aannemelijk gemaakt dat het beleid niet consistent wordt toegepast.

Het beleid is beperkt tot een groep van zes appartementen. Vast staat dat de woning van [appellant] niet tot die groep behoort. Dat brengt met zich dat hetgeen [appellant] in verband met het gelijkheidsbeginsel aanvoert, niet tot het oordeel kan leiden dat hij ten onrechte buiten het toepassingsbereik van het beleid is gehouden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2813](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Flora- en faunawet

JnB2017, 897

MK ABRS, 18-10-2017, 201605127/1/A3

college van gedeputeerde staten van Utrecht.

Vogelrichtlijn 1, 9

Flora- en faunawet (Ffw) 4, 9, 15a, 68, 72

Besluit beheer en schadebestrijding dieren (Bbsd) 5 lid 1 aanhef en onder f

FLORA- EN FAUNAWET. De verleende ontheffing op grond van artikel 68, eerste lid, aanhef en onder c, van de Ffw om grauwe ganzen en Canadese ganzen te vangen met behulp van vangkooien en te doden, is in strijd met de Vogelrichtlijn. Een wettelijk voorschrift waarin de mogelijkheid is opgenomen om de vangkooi te gebruiken voor het vangen en doden van grauwe ganzen en Canadese ganzen, ontbreekt. In de uitspraak van 4 januari 2012

[ECLI:NL:RVS:2012:BV0107](#) heeft de Afdeling geoordeeld dat uit artikel 9, tweede lid, van de Vogelrichtlijn volgt dat in een wettelijk voorschrift moet zijn bepaald met welke middelen beschermde inheemse vogels mogen worden gedood. Dat oordeel geldt ook voor de in artikel 9, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vogelrichtlijn bedoelde afwijkende bepalingen voor welke diersoorten mag worden afgeweken van de verbodsbepalingen. In de uitspraak van 25 mei 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1423](#), heeft de Afdeling dit oordeel bevestigd. Het gebruik van de vangkooi als middel om grauwe ganzen en Canadese ganzen te doden of te vangen is daarom in strijd met de Vogelrichtlijn.

[ECLI:NL:RVS:2017:2811](#)

JnB2017, 898

MK ABRS, 18-10-2017, 201605130/1/A3

college van gedeputeerde staten van Utrecht.

Vogelrichtlijn 1, 9

Flora en faunawet (Ffw) 4, 9, 68, 72

Besluit beheer en schadebestrijding dieren (Bbsd) 7

Wet natuurbescherming (Wnb) 3.1, 3.3, 3.17, 3.25, 3.26, 9.5

Beluit natuurbescherming (Bnb) 3.9, 3.16

FLORA-EN FAUNAWET. De verleende ontheffing op grond van artikel 68, eerste lid, aanhef en onder c, van de Ffw om grauwe ganzen te doden met behulp van het geweer van een uur voor zonsopgang tot een uur na zonsondergang is in strijd met de Vogelrichtlijn. Een wettelijk voorschrift waarin de mogelijkheid is opgenomen om het geweer een uur voor zonsopgang en een uur na zonsondergang te gebruiken, ontbreekt.

WET NATUURBESCHERMING. Het college dient, om het gebruik van het geweer vanaf een uur voor zonsopgang tot een uur na zonsondergang bij een ontheffing als bedoeld in artikel 3.17, eerste lid, van de Wnb als methode aan te wijzen, ontheffing te verlenen van artikel 3.16 van het Bnb. Dit heeft het college gedaan. Die bevoegdheid is gegeven in wettelijke voorschriften en in overeenstemming met de Vogelrichtlijn.

[...] ontheffing verleend om van 1 maart 2015 tot 1 november 2019 grauwe ganzen te doden met behulp van het geweer, waaraan voorschriften en beperkingen zijn verbonden.

[...] Ingevolge artikel 7, negende lid, aanhef en onder a, van het Bbsd worden geweren niet gebruikt voor zonsopgang en na zonsondergang. Deze bepaling betreft een voorwaarde met betrekking tot het risico dan wel omstandigheid van tijd waaronder de afwijkende maatregelen mogen worden genomen als bedoeld in artikel 9, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vogelrichtlijn. Een wettelijk voorschrift waarin de mogelijkheid is opgenomen om het geweer een uur voor zonsopgang en een uur na zonsondergang te gebruiken, ontbreekt. In voormelde uitspraak van 4 januari 2012

[ECLI:NL:RVS:2012:BV0107](#) heeft de Afdeling geoordeeld dat uit artikel 9, tweede lid, van de Vogelrichtlijn volgt dat in een wettelijk voorschrift moet zijn bepaald met welke middelen beschermde inheemse vogels mogen worden gedood. Dat oordeel geldt ook voor de in artikel 9, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vogelrichtlijn bedoelde voorwaarden met betrekking tot het risico en onder welke omstandigheden van tijd en plaats deze afwijkende maatregelen mogen worden genomen. In de uitspraken van 25 mei 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1423](#), van 21 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1649](#) en voormelde uitspraak van 28 juni 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1703](#) heeft de Afdeling dit oordeel bevestigd. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de voor het gebruik van het geweer van een uur voor zonsopgang tot een uur na zonsondergang verleende ontheffing in strijd is met de Vogelrichtlijn.

[...] Bij besluit van 22 februari 2017 heeft het college de op 19 maart 2015 verleende ontheffing, zoals deze luidde na de aangevallen uitspraak, wederom gewijzigd in die zin dat het geweer mag worden gebruikt vanaf een uur voor zonsopgang tot een uur na

zonsondergang. Daaraan is ten grondslag gelegd dat de meest effectieve tijd van de dag is voor de bestrijding van ganzen omdat de meeste vliegbewegingen plaatsvinden tussen rustgebieden en fourageergebieden. Er bestaat nog steeds noodzaak om de beperking van de ganzenpopulatie te realiseren. Voorts wordt in artikel 3.9, eerste lid, aanhef en onder a, van het Besluit natuurbescherming (hierna: het Bnb), dat op 1 januari 2017 in werking is getreden, als methode toegestaan om het geweer voor zonsopgang en na zonsondergang te gebruiken, zodat is voldaan aan de eis uit artikel 9, tweede lid, van de Vogelrichtlijn dat in een wettelijk voorschrift de omstandigheden van tijd en plaats zijn vastgelegd.

Dit wijzigingsbesluit wordt, gelet op artikel 6:24 van de de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb), gelezen in samenhang met artikel 6:19, eerste lid, van die wet, van rechtswege geacht onderwerp te zijn van dit geding.

[..] De op 19 maart 2015 verleende ontheffing als bedoeld in artikel 68, eerste lid, van de Ffw geldt ingevolge artikel 9.5, zevende lid, van de Wnb als ontheffing als bedoeld in artikel 3.17, eerste lid, van de Wnb. Voor een ontheffing ter bestrijding van schade door vogels op grond van artikel 3.17 van de Wnb gelden ook de voorwaarden en voorschriften waaronder een ontheffing kan worden verleend op grond van artikel 3.3, eerste lid, van de Wnb. Daarbij mogen middelen worden aangewezen die voor het vangen en doden van de aldaar bedoelde vogels mogen worden gebruikt (artikel 3.25, eerste lid, van de Wnb) en kan ontheffing worden verleend van het bepaalde in het Bnb (artikel 3.26, derde lid, van de Wnb). In artikel 3.9, tweede lid, aanhef en onder e, sub 4°, eerste gedachtestreepje, van het Bnb wordt als methode aangewezen het vangen en doden met gebruikmaking van een geweer, waarbij wordt gehandeld in afwijking van de regels gesteld in artikel 3.16, inzake het gebruik van het geweer voor zonsopgang of na zonsondergang. Deze bepaling betreft een voorwaarde met betrekking tot welke middelen, installaties, of methoden voor het vangen of doden zijn toegestaan als bedoeld in artikel 9, tweede lid, aanhef en onder b, van de Vogelrichtlijn, maar omvat ook een voorwaarde met betrekking tot de omstandigheden van tijd waaronder de afwijkende maatregelen mogen worden genomen als bedoeld in artikel 9, tweede lid, aanhef en onder c, van de Vogelrichtlijn. Ingevolge artikel 3.9, vierde lid, aanhef en onder b, g eldt de aanwijzing van de methode uitsluitend voor zover op grond van artikel 3.26, derde lid, van de Wnb ontheffing is verleend van artikel 3.16 van het Bnb. In zoverre is naar het oordeel van de Afdeling voldaan aan de eis van artikel 9, tweede lid, van de Vogelrichtlijn dat in wettelijke voorschriften de omstandigheden van tijd voor het gebruik van het geweer zijn vastgelegd.

Het college dient, om het gebruik van het geweer vanaf een uur voor zonsopgang tot een uur na zonsondergang bij een ontheffing als methode aan te wijzen, ontheffing te verlenen van artikel 3.16 van het Bnb. Dit heeft het college bij besluit van 22 februari 2017 gedaan. Die bevoegdheid is gezien het vorenstaande gegeven in wettelijke voorschriften en in overeenstemming met de Vogelrichtlijn. [...]

Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college evenwel de bij het besluit van 22 februari 2017 verleende ontheffing voor het gebruik van het geweer van een uur voor zonsopgang tot een uur na zonsondergang onvoldoende gemotiveerd. Zoals volgt uit hetgeen wordt overwogen in 5.3. en 6.1., vormen de aan de verlening van de ontheffing

ten grondslag gelegde cijfers geen nauwkeurige en treffende motivering dat er geen andere bevredigende oplossing is dan afschot van ganzen en dat het afschieten van grauwe ganzen een effectieve oplossing is om belangrijke schade aan gewassen te voorkomen. Het college heeft daarom ook onvoldoende gemotiveerd waarom het voorschrift dat het geweer mag worden gebruikt vanaf een uur voor zonsopgang tot een uur na zonsondergang en ontheffing van het bepaalde in artikel 3.16 van het Bnb strikt noodzakelijk is. Het wijzigingsbesluit is daarom genomen in strijd met artikel 3.3, vierde lid, van de Wnb. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2824](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2017, 899

MK Rechtbank Limburg, 18-10-2017, AWB/ROE 16/2041, 16/2061 en 16/2063

het dagelijks bestuur van het waterschap Limburg, verweerder.

Waterwet 2.1

Drinkwaterwet 2

DRINKWATERFUNCTIE. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat de drinkwaterfunctie is begrepen onder de functie 'de vervulling van maatschappelijke functies door watersystemen' zoals vermeld in artikel 2.1 van de Waterwet. De Maas, waarin het effluent van de IAZI terecht komt, wordt door verschillende waterleidingbedrijven gebruikt als een belangrijke bron voor drinkwaterproductie. Deze openbare drinkwatervoorziening is van groot maatschappelijk belang. Daarom is ook in de Drinkwaterwet een specifieke zorgplicht, gericht aan alle bestuursorganen opgenomen.

[ECLI:NL:RBLIM:2017:10047](#)

Overige jurisprudentie Waterwet

- MK Rechtbank Limburg, 18-10-2017, AWB/ROE 16/1541 en 16/1543

([ECLI:NL:RBLIM:2017:10043](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 900

Rechtbank Amsterdam, 11-08-2017 (publ. 17-10-2017), AMS 17/581

Raad van bestuur van het Uvv, verweerder.

Wet WIA

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. MEDISCH ONDERZOEK VIA SKYPE. De rechtbank is van oordeel dat het gebruik van Skype in dit geval niet leidt tot een gebrek in de medische beoordeling.

Kern van het geschil is of verweerder terecht heeft besloten dat eiser voor minder dan 35% arbeidsongeschikt is. Hierbij speelt ook de vraag of het medische onderzoek door de verzekeringsarts bezwaar en beroep zorgvuldig is geweest, omdat hij is uitgegaan van het onderzoek van de verzekeringsarts via Skype.

Rechtbank: De rechtbank is (...) van oordeel dat het gebruik van Skype ter vervanging van een face to face spreekuur in beginsel niet gezien kan worden als de meest geschikte wijze om een eiser te onderzoeken. Zeker wanneer het een persoon betreft met fysieke klachten, komt het de rechtbank moeilijk, zo niet ondoenlijk, voor een zorgvuldig onderzoek te verrichten via een videoverbinding. Een gesprek via Skype is immers minder direct dan een face to face gesprek, waardoor er mogelijk dingen over het hoofd gezien kunnen worden. In het onderhavige geval heeft eiser aangegeven dat verweerder door het gebruik van Skype niet heeft kunnen zien dat hij als gevolg van stress constant aan het trillen was en niet of nauwelijks zijn aandacht erbij kon houden. In het rapport van de verzekeringsarts van 14 juni 2016 staat echter dat de verzekeringsarts heeft waargenomen dat eiser nerveus was en flink zat te trillen. Dit nam volgens de verzekeringsarts in de loop van het gesprek af en aan het eind van het gesprek was eiser in staat om rustig te communiceren. Verder heeft de verzekeringsarts aan de hand van zijn waarneming vast kunnen stellen dat er geen evidente problemen waren op het punt van concentreren of geheugen. De rechtbank stelt als eerste vast dat het onderzoek geen lichamelijke klachten betrof, maar psychische. Verder constateert de rechtbank dat de verzekeringsarts, via Skype, de door eiser aangevoerde punten heeft opgemerkt. De rechtbank is daarom van oordeel dat het gebruik van Skype in dit geval niet leidt tot een gebrek in de medische beoordeling.

Eiser heeft aangevoerd dat de verzekeringsarts, terug redenerend met de kennis van nu, een volledig onderzoek had moeten verrichten en niet heeft kunnen volstaan met een Skype gesprek. De verzekeringsarts had een lichamelijk onderzoek moeten verrichten. De rechtbank overweegt als volgt. Uitgangspunt is de situatie zoals die bestond ten tijde van de beoordeling van de verzekeringsarts. Zoals de verzekeringsarts heeft overwogen zijn er nooit lichamelijke klachten aan de orde geweest. Ook eiser heeft nooit aangegeven dat er sprake was van lichamelijke klachten. De rechtbank is van oordeel dat het niet verrichten van een lichamelijk onderzoek onder deze omstandigheden niet als onzorgvuldig valt aan te merken. Indien er sprake zou zijn geweest van een persoonlijk gesprek in plaats van een gesprek via Skype, had dit er evenmin toe geleid dat de verzekeringsarts een lichamelijk onderzoek had moeten verrichten. De beroepsgrond kan daarom niet slagen.

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat de rapportages van de verzekeringsarts en de verzekeringsarts bezwaar en beroep op zorgvuldige wijze tot stand zijn gekomen, geen inconsistenties bevatten en concludent zijn. (...)

Ongegrond beroep.

[ECLI:NL:RBAMS:2017:5807](https://www.rechtspraak.nl/ECLI:NL:RBAMS:2017:5807)

JnB2017, 901

Rechtbank Rotterdam, 11-10-2017 (publ. 18-10-2017), ROT 16/6560

de Raad van bestuur van het Uvw, verweerder.

Wet WIA 82, 83

Reglement behandeling bezwaarschriften UWV 9

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. EIGENRISICODRAGER. VERHAAL WGA-UITKERING.

Eiseres (werkgeefster) heeft niet de mogelijkheid gehad tegen een door verweerder nieuw te nemen besluit tot toekenning aan ex-werkneemster van de WGA-uitkering op te komen. Evenmin kan zij in de onderhavige zaak de WGA-uitkering (opnieuw) inhoudelijk aan de orde stellen. Dit zeer bijzondere geheel van feiten en omstandigheden heeft er toe geleid dat eiseres, die volgens vaste rechtspraak (derde-)belanghebbende is bij besluiten als hier aan de orde, om niet aan haar toe te rekenen redenen geen mogelijkheid heeft gehad haar belangen in rechte te behartigen. Dit acht de rechtbank zodanig in strijd met het algemene rechtsbeginsel dat een belanghebbende in rechte zijn belangen moet kunnen verdedigen, als onder meer tot uitdrukking komend in het systeem van rechtsbescherming volgens de Algemene wet bestuursrecht, dat toepassing van de hiervoor aangehaalde dwingendrechtelijke bepalingen geen rechtsplicht meer kan zijn.

[ECLI:NL:RBROT:2017:7681](https://ecli.nl/RBROT:2017:7681)

Deze uitspraak is eveneens opgenomen onder het kopje Algemene wet bestuursrecht onder nummer 889.

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2017, 902

MK CRvB, 11-10-2017 (publ. 19-10-2017), 16/4169 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

BW 7:610

WW 3, 6 lid 1 aanhef en onder d, 61

Regeling aanwijzing directeur-groootaandeelhouder (Regeling) 2

WERKLOOSHEID. VERZEKERINGSPLICHT. DIRECTEUR-GROOTAANDEELHOUDER.

FAILLISSEMENTSUITKERING. Aan de drie criteria voor een

arbeidsovereenkomst is voldaan, zodat appellante in een privaatrechtelijke dienstbetrekking stond ten opzichte van [BV] en op grond van artikel 3, eerste lid, van de WW werknemer was in de zin van de WW. De arbeidsovereenkomst tussen een B.V. en haar directeur wordt op grond van artikel 6, eerste lid, aanhef en onder d, van de WW bij wijze van uitzondering niet als dienstbetrekking aangemerkt indien sprake is van een directeur-groootaandeelhouder. Appellante heeft aannemelijk gemaakt dat zij nooit meer dan 1% van de aandelen hield. Dit betekent dat appellante geen directeur-

grootaandeelhouder was in van artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Regeling. Derhalve is ten onrechte geoordeeld dat appellante geen recht had op een faillissementsuitkering als bedoeld in artikel 61 van de WW.

[ECLI:NL:CRVB:2017:3578](https://ecli.nl:NL:CRVB:2017:3578)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 903

MK Rechtbank Rotterdam, 12-10-2017, ROT 17/2111

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, verweerder.
PW 22a

PARTICIPATIEWET. KOSTENDELERSNORM. Geen sprake van commerciële huurprijs; kamerhuur kan als een soort vriendendienst worden beschouwd.

[ECLI:NL:RBROT:2017:7621](https://ecli.nl:NL:RBROT:2017:7621)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Rijkswet op het Nederlandschap

JnB2017, 904

MK ABRS, 18-10-2017, 201603828/1/A3

minister van Buitenlandse Zaken.

EVRM 8

Paspoortwet 16a

RWN 4

BW 1:203, 1:204 (zoals dat luidde tot 1 april 2014)

NEDERLANDERSCHAP. Erkenning door Nederlandse vader is i.c. nietig; appellant heeft niet van rechtswege het Nederlandschap verkregen. Minister had appellant in de gelegenheid moeten stellen de nietige erkenning via een procedure bij de rechtbank te laten bekrachtigen. Tevens had de minister de omstandigheden van het geval bij zijn besluitvorming moeten betrekken.

Nu de rechtbank met juistheid heeft overwogen dat de minister zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de erkenning van 5 maart 2001 nietig is, heeft [appellant] niet op grond van artikel 4, eerste lid, van de RWN, zoals dat luidde tot 1 april 2003, van rechtswege het Nederlandschap verkregen. [appellant] heeft evenmin het Nederlandschap via de naturalisatie van zijn moeder verkregen, nu hij niet uitdrukkelijk is vermeld in het Koninklijk Besluit van 31 maart 2005 waarbij aan haar het Nederlandschap is verleend.

De rechtbank heeft evenwel niet onderkend dat de minister [appellant] in dit geval voorafgaand aan het besluit van 12 oktober 2015, maar in ieder geval nadat [appellant] tegen dat besluit bezwaar had gemaakt, in de gelegenheid had moeten stellen de nietige erkenning via een procedure bij de rechtbank te laten bekrachtigen. Hierbij wordt in aanmerking genomen dat aan [appellant] in de periode van 2001 tot 2011 steeds een Nederlands paspoort is afgegeven. De nietige erkenning heeft hieraan nooit in de weg gestaan. Voorts wordt in aanmerking genomen dat de vader en [appellant] zich in het maatschappelijk verkeer altijd als vader en zoon hebben gedragen. Zij vormen met de stiefmoeder en broers van [appellant] een gezin en wonen samen in het Verenigd Koninkrijk. [appellant] en zijn vader zijn er altijd van uitgegaan dat de erkenning rechtsgeldig is en [appellant] derhalve het Nederlanderschap van rechtswege heeft verkregen. Ten slotte dienen de belangen van [appellant], een minderjarig kind, hierbij te worden betrokken. [appellant] is immers 10 jaar lang in het bezit geweest van een Nederlands paspoort en wordt thans plotseling geconfronteerd met de nietige erkenning door zijn vader en het niet bezitten van het Nederlanderschap. Zoals ter zitting toegelicht, heeft dit voor hem ingrijpende gevolgen. Daarbij komt dat de gevolgen voor [appellant] zijn veroorzaakt door het handelen van de vader en niet door [appellant] zelf. De rechtbank heeft derhalve niet onderkend dat de minister in dit geval voormelde omstandigheden bij zijn besluitvorming had moeten betrekken en dat hij, door dit niet te doen, zijn besluit onzorgvuldig en in strijd met artikel 3:4 van de [Awb] heeft voorbereid. [ECLI:NL:RVS:2017:2814](https://ecli.nl/RVS:2017:2814)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2017, 905

MK Rechtbank Amsterdam, 16-10-2017, AMS 16/6007

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, verweerder.

EVRM 14

Wsf 2000 2.3 lid 3

STUDIEFINANCIERING. LEEFTIJD. Afwijzing aanvraag studiefinanciering omdat eiser ten tijde van zijn aanvraag ouder was dan 30 jaar. De rechtbank is met verweerder van oordeel dat er een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat voor het verschil in behandeling van studenten die de leeftijd tussen 18 en 30 jaar hebben en studenten die ouder zijn dan 30 jaar. Geen strijd met het discriminatieverbod.

[ECLI:NL:RBAMS:2017:7691](https://ecli.nl/RBAMS:2017:7691)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet arbeid vreemdelingen

JnB2017, 906

MK ABRS, 18-10-2017, 201606591/1/V6

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet arbeid vreemdelingen (Wav) 2 lid 1

Wav. Boete. De Wav biedt niet de mogelijkheid om personen anders dan individueel een boete op te leggen. Handelwijze van de minister rond de opvolgende boeteopleggingen aan het vermeende doelvermogen en [appellanten sub 2] is niet in strijd met het verbod op reformatio in peius. Wel aanleiding om boetes verdergaand te matigen nu [appellanten sub 2] twee procedures tot boeteoplegging hebben moeten doorlopen. Strijd met fair play-beginsel.

[...] aan [appellanten sub 2] [heeft de minister] ieder een boete opgelegd [...] wegens overtreding van artikel 2, eerste lid, van de Wav.

[...] Blijkens de bij de boeterapporten gevoegde gegevens uit het kadaster delen [appellanten sub 2] de eigendom van het pand.

[...] De minister betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat hij [appellanten sub 2] samen, als gemeenschap in de zin van artikel 3:166 van het BW, had moeten beboeten. Dit betoog slaagt. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 9 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2952](#), biedt de Wav niet de mogelijkheid om personen anders dan individueel een boete op te leggen. Nu het pand het gezamenlijk eigendom van [appellanten sub 2] is, zijn de bouwwerkzaamheden ten behoeve van ieder van hen verricht, zodat zij ieder afzonderlijk als werkgever moeten worden aangemerkt en aldus kunnen worden beboet. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[...] Het door [appellanten sub 2] tegen het besluit van 28 oktober 2014 gemaakte bezwaar heeft ertoe geleid dat de minister de aan het - vermeende - doelvermogen opgelegde boete heeft ingetrokken. Zij zijn door het maken van bezwaar dus in een gunstigere positie komen te verkeren dan wanneer zij dat niet hadden gedaan. De minister heeft dus niet in strijd gehandeld met het verbod op reformatio in peius. Dat de minister nadien aan [appellanten sub 2] ieder afzonderlijk een boete heeft opgelegd die hoger is dan de aanvankelijk opgelegde boete, leidt niet tot een ander oordeel. Die boetes zijn opgelegd in nieuwe procedures en kunnen in zoverre dus niet worden gerelateerd aan het in de eerste procedure gemaakte bezwaar.

[...] De Afdeling ziet aanleiding de boetes verdergaand te matigen. Weliswaar volgt uit het onder 3.1 overwogene dat de handelwijze van de minister rond de opvolgende boeteopleggingen aan het vermeende doelvermogen en [appellanten sub 2] niet in strijd is met het verbod op reformatio in peius, maar dat neemt niet weg dat [appellanten sub 2] twee procedures tot boeteoplegging hebben moeten doorlopen. De minister had dit kunnen voorkomen door, alvorens tot boeteoplegging over te gaan, deugdelijk te onderzoeken of daadwerkelijk sprake was van een doelvermogen. Door zodanig onderzoek pas na het in de eerste procedure gemaakte bezwaar te verrichten en vervolgens [appellanten sub 2] met een nieuwe procedure tot boeteoplegging te belasten, heeft de minister in strijd gehandeld met het fair play-beginsel. Gelet hierop is een totale matiging van de aan [appellanten sub 2] opgelegde boetes tot € 8.000,00 elk, en daarmee met 50% ten opzichte van de in de besluiten van 24 december 2015

vastgestelde boetes, passend en geboden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:2796](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen

JnB2017, 907

MK Rechtbank Amsterdam, 31-07-2017 (publ. 17-10-2017), 17/1378 en 1380

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wko) 1.1 lid 1, 1.50

Besluit kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen (Bko) 4

Regeling kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2012 (Regeling) 5 lid 7

WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN. Betekenis begrip 'bezoldigd' bij de definitie van 'beroepskracht' in artikel 1.1 van de Wko.

[Last onder dwangsom en boete]

[...] Tussen partijen is onder meer in geschil of [betrokkene] als beroepskracht kan worden aangemerkt. Partijen zijn verdeeld over de vraag welke betekenis toekomt aan de term 'bezoldigd' als onderdeel van de definitie van 'beroepskracht' in artikel 1.1, eerste lid, van de Wko.

[...] Niet in geschil is dat [betrokkene] in de periode van week 21 tot en met 27 van 2016 bij eiseres werkzaam was via een contractuele proefperiode van twee maanden, waarin de DWI de uitkering van [betrokkene] doorbetaalde. [betrokkene] is nadien in vaste dienst bij eiseres werkzaam. Evenmin is in geschil dat [betrokkene] beschikt over de juiste inhoudelijke kwalificaties om in de kinderopvang te werken.

De term 'bezoldigd' is als onderdeel bij de definitie van 'beroepskracht' (voor kinderopvang) in de Wko opgenomen naar aanleiding van de Wijzigingswet kinderopvang 2013.

[...] Uit de [...] wetsgeschiedenis en met name uit het antwoord van de minister van SZW leidt de rechtbank af dat de wetgever met de term 'bezoldigd' een onderscheid heeft willen maken tussen personeel dat beschikt over beroepskwalificaties voor de kinderopvang enerzijds en vrijwilligers anderzijds. De reden voor het maken van dit onderscheid – het garanderen van de groepsstabiliteit – kan niet anders worden begrepen dan vanuit pedagogisch oogpunt. Uit de hiervoor weergegeven wetsgeschiedenis blijkt immers niet dat de wetgever met de term 'bezoldigd' een arbeidsrechtelijke of economische doelstelling (zoals het tegengaan van oneerlijke concurrentie) heeft nagestreefd.

Verweerder heeft bij zijn standpunt dat [betrokkene] niet als beroepskracht kan worden aangemerkt de nadruk gelegd op het feit dat [betrokkene] geen salaris ontving van eiseres, maar dat zij werkzaam was met behoud van haar uitkering. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder hierdoor de inzet van [betrokkene] te eenzijdig vanuit arbeidsrechtelijk perspectief beschouwd en is verweerder voorbij gegaan aan de doelstelling van de wetgever. De wetgever heeft immers met de term 'bezoldigd' kennelijk een ander doel voor ogen gehad dan alleen het reguleren van de arbeidsrechtelijke positie van de beroepskracht op een kinderopvang. De rechtbank

weegt daarbij mee dat [betrokkene] juist niet als vrijwilliger werkzaam was, maar in het kader van het toeleiden naar werk en dat zij over de juiste beroepskwalificaties beschikt. Na de proefplaatsing heeft [betrokkene] ook een vaste aanstelling bij het kindercentrum gekregen. Uit het dossier blijkt verder niet op welke wijze het feit dat [betrokkene] via een overeenkomst met de DWI bij eiseres werkzaam in plaats van via een arbeidsovereenkomst van negatieve invloed kan zijn op de groepsstabiliteit. Gelet op de samenhang van deze omstandigheden heeft verweerder ten onrechte geconcludeerd dat [betrokkene] niet als beroepskracht kan worden aangemerkt. Om die reden volgt de rechtbank verweerder niet in zijn standpunt dat eiseres niet aantoonbaar aandacht heeft besteed aan de beroepskracht-kind-ratio. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2017:5730](https://ecli.nl/RBAMS:2017:5730)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2017, 908

MK ABRS, 20-10-2017, 201702914/1/V1

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

Vb 2000 3.105ba

VV 2000 3.37f

ASIEL. Tunesië veilig land van herkomst.

Juridische situatie (artikel 3.37f van het VV 2000)

De minister heeft uit de door hem betrokken informatie terecht afgeleid dat er in Tunesië wet- en regelgeving is die vervolging en behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM verbiedt en het voor de autoriteiten van dat land mogelijk maakt om hiertegen bescherming te bieden. [...] Voorts staat in de door de minister betrokken informatie dat de grondwet bepaalt dat alle burgers gelijk zijn - zonder onderscheid - in rechten, vrijheden en algemene verplichtingen en dat discriminatie op grond van ras, geslacht, handicap, taal of sociale status verboden is. Daarbij is wel opgemerkt dat LHBTI's en vrouwen te maken hebben met wettelijke en sociale discriminatie. [...] Ook volgt uit de gebruikte informatie dat huiselijk geweld, verkrachting buiten het huwelijk en seksuele intimidatie strafbaar is en dat er een wettelijk verbod is op dwangarbeid en kinderarbeid. Verder is vrijheid van religie neergelegd in de grondwet, al is de islam als staatsgodsdienst aangewezen en moet de president moslim zijn. Homoseksuele gedragingen zijn strafbaar. [...]

Feitelijke situatie (artikel 3.37f van het VV 2000)

Weliswaar blijkt uit de betrokken informatiebronnen dat in Tunesië het functioneren van politie en veiligheidsdiensten verbetering behoeft, de situatie in gevangenschappen zorgelijk is en corruptie, huiselijk geweld en discriminatie voorkomen, maar daaruit kan niet worden afgeleid dat Tunesië om die reden in het algemeen niet veilig is. Dit kan anders

zijn in individuele gevallen. Uit de informatiebronnen kan niet worden afgeleid dat de bestaande rechtsmiddelen zodanig gebrekkig zijn dat niet daadwerkelijk bescherming wordt geboden tegen eventuele vervolging of onmenselijke behandeling door overheidsfunctionarissen of derden. Evenmin kan uit de informatiebronnen worden afgeleid dat deze problemen op een dermate grote schaal voorkomen dat geconcludeerd moet worden dat Tunesië geen veilig land van herkomst is.

Conclusie toetsing van de aanwijzing

Uit het vorenstaande volgt dat de aanwijzing van Tunesië als veilig land van herkomst voldoet aan het bepaalde in artikel 3.105ba, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000, dat er in Tunesië wet- en regelgeving is die vervolging en behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM verbiedt, dat die wet- en regelgeving wordt toegepast en dat daadwerkelijk een systeem van rechtsmiddelen beschikbaar is. De minister heeft zorgvuldig onderzocht en deugdelijk gemotiveerd dat in Tunesië algemeen gezien geen vervolging of behandeling in strijd met artikel 3 van het ERVM plaatsvindt als bedoeld in artikel 3.37f van het VV 2000, waardoor zijn aanwijzing van Tunesië als veilig land van herkomst aan de wettelijk voorgeschreven vereisten voldoet. De totstandkoming van de regeling, die onlosmakelijk verbonden is met de motivering over de juridische en feitelijke situatie in Tunesië, geeft geen aanleiding de regeling voor wat betreft de aanwijzing van Tunesië als veilig land van herkomst onverbindend te verklaren, aangezien de door de minister betrokken informatiebronnen, gelet op de onder 5 vermelde uitspraak van de Afdeling van 1 februari 2017, voldoen aan de daaraan wettelijk gestelde vereisten. Voorts volgt uit de uitspraak van de Afdeling van diezelfde datum, [ECLI:NL:RVS:2017:210](#), dat de gemaakte uitzondering voor LHBTI's niet in de weg staat aan die aanwijzing.

[ECLI:NL:RVS:2017:2781](#)

JnB2017, 909

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 10-10-2017 (publ. 17-10-2017), AWB 17/7115

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Richtlijn 2011/51/EU

ASIEL. Een EU-verblijfsstatus als langdurig ingezetene staat niet in de weg aan intrekking van een reguliere vergunning 'arbeid als zelfstandige'.

Uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 24 juni 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:2434](#)) volgt dat de Richtlijn er niet aan in de weg staat dat de lidstaten de situatie van hun arbeidsmarkt mogen beschouwen en nationale procedures mogen hanteren ten aanzien van de toegang tot de arbeidsmarkt.

Daaruit volgt naar het oordeel van de rechtbank dat de Richtlijn het reguleren van de arbeidsmarkt via het vergunningstelsel dat verweerder daartoe hanteert, mogelijk maakt. De Richtlijn staat daarom niet in de weg aan het wettelijk stelsel om verschil te maken tussen de beperking 'arbeid in loondienst' en 'arbeid als zelfstandige'. De Richtlijn en het Unierecht staan vervolgens ook niet in de weg aan het intrekken van een dergelijke vergunning omdat niet meer aan de beperking wordt voldaan, terwijl de betrokkene gesteld rechtmatig verblijf geniet op grond van zijn status als langdurig

ingezetene. Om zijn (Unie-)rechten als langdurig ingezetene geldend te krijgen staat de weg van een aanvraag als bedoeld in artikel 8.20 van het Vb 2000 open. De beroepsgronden slagen niet.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:11814](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2017/11814)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2017, 910

MK ABRS, 16-10-2017, 201609676/1/V3

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Verordening (EU) 604/2013

DUBLINVERORDENING. De minister is niet gehouden informatie aan de aangezochte lidstaat te verstrekken bij een overnameverzoek als bedoeld in artikel 17, tweede lid, van de Dublinverordening.

Welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek wordt beoordeeld aan de hand van hoofdstuk III "criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat" van de Dublinverordening. Uit artikel 21, derde lid, van de Dublinverordening, gelezen in samenhang met artikel 1, eerste en tweede lid, van Verordening 1560/2003 [de Uitvoeringsverordening], volgt dat de minister slechts gehouden is informatie in het overnameverzoek te vermelden die de aangezochte lidstaat in staat stelt om te beoordelen of hij krachtens de in de Dublinverordening genoemde criteria verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag van de vreemdeling. Dit overnameverzoek moet worden onderscheiden van het overnameverzoek bedoeld in artikel 17, tweede lid, opgenomen in hoofdstuk IV "afhankelijke personen en discretionaire bepalingen" van de Dublinverordening en de minister is, anders dan de rechtbank heeft overwogen, niet gehouden de in dat artikellid bedoelde informatie te verstrekken aan Kroatië. Het is aan de minister te beoordelen of er in de aangevoerde humanitaire omstandigheden aanleiding is gelegen het asielverzoek van de vreemdeling zelf te behandelen ook al is hij daartoe krachtens de criteria van hoofdstuk III van de Dublinverordening niet verplicht en hij heeft in die omstandigheden reeds geen aanleiding gezien af te zien van het doen van een overnameverzoek.

[ECLI:NL:RVS:2017:2777](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2017/2777)

[Naar inhoudsopgave](#)

Prejudiciële verwijzing

JnB2017, 911

HvJEU, 15-09-2017(datum indiening), C-540/17

Bundesverwaltungsgericht (Duitsland)

Handvest van de grondrechten EU

Richtlijn 2005/85/EG 25

Richtlijn 2011/95/EU 20, 34

Richtlijn 2013/32/EU 33

PREJUDICIËLE VERWIJZING. DUITSLAND. Onderdaan van derde land die, nadat hem in een andere lidstaat reeds de vluchtelingenstatus is verleend, opnieuw om internationale bescherming verzoekt. Uitlegging van het Unierecht.

Verzoeker, een Syrisch onderdaan, is eind 2014 Duitsland binnengekomen, nadat hij in Bulgarije bij beslissing van 11 november 2014 als vluchteling was erkend. In februari 2015 heeft hij in Duitsland opnieuw een asielverzoek ingediend. In het kader van dat verzoek heeft hij tijdens een persoonlijk onderhoud verklaard dat hij de EU via Bulgarije was ingereisd, dat hij in geen enkele andere staat asiel had aangevraagd of verkregen en dat hij in Duitsland wou blijven.

Nadat het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (federale dienst voor migratie en vluchtelingen; hierna: „Bundesamt“) naar aanleiding van een vergeefs terugnameverzoek kennis had gekregen van het feit dat verzoeker in Bulgarije als vluchteling was erkend, verklaarde het zijn asielverzoek bij beslissing van 6 mei 2015 niet-ontvankelijk.

Bij vonnis van 9 februari 2016 heeft het Verwaltungsgericht (bestuursrechter in eerste aanleg) het beroep tegen die beslissing afgewezen. Bij arrest van 4 november 2016 heeft het Verwaltungsgerichtshof (hoogste bestuursrechter van de betrokken deelstaat) in hoger beroep de afwijzing van het verzoek nietig verklaard en verweerster gelast het asielverzoek te behandelen. Ter motivering verklaarde het Verwaltungsgerichtshof dat het zou indruisen tegen het systeem om de terugkeer van een asielzoeker naar de feitelijk verantwoordelijke lidstaat wegens systeemgebreken niet-ontvankelijk te verklaren, maar een aldaar erkende vluchteling een nieuwe asielprocedure in een andere lidstaat te ontzeggen en hem daarmee voor onbepaalde tijd het voordeel van de aan de erkenning van de vluchtelingenstatus verbonden rechten te ontnemen. In Bulgarije bestaat er geen goed functionerend en adequaat gefinancierd integratieprogramma voor erkende personen die bescherming genieten. Aangezien verzoeker noch naar Syrië, noch naar Bulgarije kan worden verwijderd, moet zijn asielverzoek in Duitsland kunnen worden behandeld. Alleen op die manier kan hij zijn rechten als vluchteling genieten.

Prejudiciële vragen:

- 1) Verzet het Unierecht zich ertegen dat een lidstaat (in casu Duitsland), in het kader van de uitvoering van de machtiging die is verleend bij artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32/EU en de voordien geldende regeling van artikel 25, lid 2, onder a), van richtlijn 2005/85/EG, een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaart op grond dat in een andere lidstaat (in casu Bulgarije) de vluchtelingenstatus is toegekend, wanneer de wijze waarop de internationale bescherming in de andere lidstaat (in casu Bulgarije), waar de verzoeker reeds internationale bescherming geniet, is georganiseerd te weten de levensomstandigheden voor erkende vluchtelingen–
  - a) niet voldoet aan de vereisten van de artikelen 20 e.v. van richtlijn 2011/95/EU, en/of
  - b) in strijd is met artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 EVRM?
- 2) Voor het geval dat de eerste vraag, onder a) of b), bevestigend moet worden

beantwoord: geldt dit ook wanneer

a) erkende vluchtelingen in de lidstaat waar zij als vluchteling zijn erkend (in casu Bulgarije), geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of slechts voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, maar zij in dit opzicht niet anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat?

b) erkende vluchtelingen naar de letter van de wet weliswaar dezelfde levensvoorwaarden als de eigen onderdanen genieten maar in de praktijk moeilijker toegang krijgen tot de daaraan verbonden voordelen en het ontbreekt aan een voldoende omvangrijk, op de specifieke behoeften van de betrokken groep van personen toegespitst integratieprogramma dat garandeert dat zij in de praktijk op dezelfde wijze als de eigen onderdanen worden behandeld?

[Expertisecentrum Europees Recht](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2017, 912

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 13-10-2017, NL17.3531 V

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 6:5 lid 1 d

PROCESRECHT. Digitaal procederen. Technisch onderzoek heeft uitgewezen dat geen sprake was van een storing. Binnen de gestelde termijn zijn geen gronden van beroep ingediend. Verzet gegrond en beroep niet-ontvankelijk.

Naar aanleiding van het verzetschrift heeft de rechtbank een technisch onderzoek laten uitvoeren door Spir-it. [...] De rechtbank is van oordeel dat in de buiten-zittinguitspraak ten onrechte is geoordeeld dat het beroep kennelijk, dus buiten redelijke twijfel, niet-ontvankelijk was en de zaak ten onrechte zonder zitting afgedaan. Er was immers een technisch onderzoek nodig om te onderzoeken of sprake was van een storing. Het verzet is gegrond. [...]

De rechtbank overweegt dat het technisch onderzoek op de essentiële punten helderheid verschaft. Anders dan in het verzetschrift gesteld, was er geen sprake van een storing op 3 juli 2017. Verder volgt uit het onderzoek dat met de advocatenpas van de gemachtigde geen stukken zijn geüpload op 3 juli 2017. Wel was sprake van activiteit met de advocatenpas, maar dat was in een zaak met een ander procedurenummer. [...] Verder overweegt de rechtbank dat de gemachtigde van opposanten geen enkel bewijsstuk heeft overgelegd dat zij wel op 3 juli 2017 de gronden van beroep heeft ingediend. [...] Naar het oordeel van de rechtbank staat vast dat binnen de gestelde termijn geen gronden zijn ingediend. Derhalve is het beroep niet-ontvankelijk.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:11687](#)

JnB2017, 913

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 08-08-2017 (publ. 17-10-2017), NL17.5507

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Awb 8:36a

PROCESRECHT. Digitaal procederen. Ervaren ongemakken met digitaal procederen levert geen strijd op met het beginsel van equality of arms. Ook verweerder en de rechtbank ondervinden in meer of mindere mate problemen in deze fase van digitaal procederen.

De rechtbank heeft kennisgenomen van het betoog van de gemachtigde van eiser dat hij problemen ondervindt van het digitaal procederen en dan met name met het steeds weer opnieuw moeten inloggen, wanneer hij even offline is geweest om bijvoorbeeld jurisprudentie op te zoeken. De rechtbank heeft begrip voor het door de gemachtigde ervaren ongemak, maar naar het oordeel van de rechtbank levert dit geen strijd op met het beginsel van *equality of arms*, zoals bepleit. Te meer nu ook verweerder en de rechtbank in deze fase van de digitalisering van de rechtspraak met het programma Kwaliteit en Innovatie van de Rechtspraak (KEI) in meer of mindere mate problemen ondervinden. De rechtbank merkt daarbij op dat de gemachtigde van eiser zijn problemen telefonisch kan melden bij het Rechtspraak Service Center.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:11831](https://ecli.nl/RBDHA:2017:11831)

[Naar inhoudsopgave](#)